

Květnové dny a mýtus „osvobození“

Josef Komárek

25.4.2015 blog autora

Zase budou plzeňáci řídit a oslavovat, jak Američané osvobodili Plzeň, a kritizovat, jak amíci nesměli dál, a obstarožní plzeňští pubertální budou v dobových kostýmech jezdit v jeepech a hrát si na vojáčky.

Plzeňská Škodovka po dubnovém náletu r.1945

Nějak se pomíjí, že Patton na „osvobození“ Čech neměl, byl součástí Deversovy armády, která táhla údolím Dunaje k Regensburgu, měla za úkol přetnout Německo, a jen okrajem fronty zasáhla západní Čechy, a Patton měl jen 150 000 vojáků, zatímco Schörner jich tady měl až 1,5 miliónu, a Ike tažení do Čech neplánoval. I tak padlo na západě Čech snad několik stovek amíků – a každá oběť si zaslouží úctu. (Nevím, kolik německých vojáků přitom pobili, ale američané usmrtili daleko víc českých civilistů, když pár dní před koncem války masívně bombardovali největší české průmyslové podniky). Téměř se pomíjí, že Rudá Armáda ztratila v bojích přes Slovensko, Moravu a Čechy asi 140 000 vojáků. Tady se skutečně bojovalo.

Američané v Plzni - 1945

A jak moc se vlastně jednalo o „osvobození“? A to na obou frontách – západní i východní? To „osvobození“ je takový náš mýtus. Takhle to vnímáme jen my. Ale jak to vnímali frontoví vojáci?

Eisenhower píše, že k tažení do Evropy dostal směrnicí, jejíž hlavní odstavec zněl: Vstoupíte na evropskou pevninu a spolu s ostatními spojeneckými národy provedete operaci namířenou proti srdci Německa a na zničení německých ozbrojených sil.

Zničení nepřátelských ozbrojených sil bylo tedy jeho hlavním úkolem.

Na nějaké „osvobození“ se invazní vojska příliš nezaměřovala, jak je patrné z celých Eisenhowerových pamětí. Proto také některé okupované státy západní Evropy zůstaly stranou tažení: částečně Holandsko, Dánsko a celé Norsko. Eisenhower také zcela ponechal Berlín Rudé Armádě, což velmi rozčílilo Churchilla. Ike měl ale rozum: když byla spojenecká fronta 600 km od Berlína, tak RA už jen 60 km, a Ike neměl zájem hnát své vojáky do krvavých pouličních bojů při dobývání pobořeného velkoměsta.

S tím „osvobozením“ to bylo podobné i na východní frontě. Nemyslím, že se Rudé Armádě jednalo o nějaké „osvobození“. To bylo vedlejším produktem všech tažení. RA prostě táhla na západ, za těžkých bojů ničila nacistická vojska a vlastně celé její tažení východní Evropou vedlo skrz nepřátelská území: na severu bylo Východní Prusko, Polsko, dále Německo, fašistické Slovensko, Maďarsko. A přes (více méně kolaborantský) Protektorát.

Málokdo se zamyslí nad tím, jak moc je vlastně voják informován o tom kde se právě nachází. Má před sebou pořád jen nepřátelská vojska. A většinou nepřátelský terén. A RA, než se vůbec dostala ke svým západním hranicím, tak táhla nějakých 1500 km naprosto zničenou a zpustošenou zemí – od Leningradu, Moskvy a Stalingradu až ke hranicím. (Když Ike letěl v létě 45 na pozvání do Moskvy, tak celou cestu viděl pod sebou zcela zpustošenou zemí – všechna města v ruinách, všechny vesnice vypálené).

Sovětské vojáky s mladými Němkami - podzim 1945

Jak to asi mohlo nabudit rudoarmějce, než se vůbec dostali dál na západ? Na německých doku-kanálech se neustále vrací k nacismu a 2.sv. válce, a uvádějí také, jak rudoarmějci znásilňovali německé ženy – až se fronta převalila do Německa. Nevím, na kolik na to měli rudoarmějci vůbec času. Když na druhé straně tytéž zdroje uvádějí, jak se ruské tanky valily jako povodeň, že německé obyvatelstvo nestačilo před nimi utíkat. A také nevím, jak moc bylo rudoarmějcem známo, že německé ženy byly fanatičtější nacistky, než němečtí muži. Ty byly Hitlerem úplně posedlé. Ale nesporně mohly mít na vojáky vliv výzvy některých ruských žurnalistů k nenávisti právě vůči německým ženám. Pro rudoarmějce zřejmě nebylo problémem nenávidět Němky, neboť ony zplodily všechny ty nacistické vrahy. A tak to některé schytaly.

Ale proč obviňovat vojáky RA? Nejhorší osud a nejhorší postižení německým ženám způsobilo jejich vlastní nacistické vedení: veškeré to bombardování, živoření za prohrávající války, přežívání v ruinách za války i dlouho ještě po válce. Ani z východního Pruska se nesměly stáhnout, neustále je vlastní nacisté balamutili, že do Německa RA neprorazí. A kdo odklízěl po válce ruiny: převážně německé ženy – skoro nikdo jiný tam v té době nebyl.

To na západě byla válka jiná, i ženy se tam chovaly jinak. Asi 200 000 Francouzek a 50 000 norských holek zplodilo s okupačními vojáky děti (a Norky 12 000 z nich odložily do Lebensbornu – konec konců byly to árijské děti a ke všemu ještě nordická rasa). Francouzky se i vdávaly za Němce. Mnohé to pak po osvobození také schytaly, byly vláčeny po ulicích, bylo na ně pliváno, hlavy jim byly stříhány dohola, a francouzští partyzáni hned po osvobození postříleli asi 2000 Francouzek, které se příliš prostituovaly a kolaborovaly s Němci – a také mnoho příslušníků francouzských fašistických milicí. (Adina Mandlová si Francouze ve svých pamětech příliš idealizovala).

Osvobozená Paříž 1944 - uličkou hanby jsou vedeny kolaborantky.

A všichni při osvobození nejásali. Mucha píše: V Normandii se místy dostalo spojeneckým vojákům i chladného přivítání. Normandští vesničané, kteří po celou válku žili v blahobytu a vydělávali velké peníze za máslo a jiné produkty černého trhu, pozorovali s těžkým srdcem... jak se jejich domy obracejí v sutiny... a tak si nikdo z vojáků z Normandie neodnesl mnoho dobrých vzpomínek. Také mezi obyvatelstvem byla řada kolaborantů, kteří přirozeně stranili Němcům víc než spojencům přinášejícím odplatu. Až když spojenci opustili Normandii, změnila se krajina v dělnické okresy, zmizelo mléko a máslo, zato bylo více praporů a jásavějšího vítání.

Ale přes nás přešla RA a dostali jsme se tak pod ruský vliv. To dodnes rozčiluje mnoho našich lidí, ale je to tak nepochopitelné? Je nepochopitelné, že Stalin chtěl mít konečně na svých západních hranicích sanitární kordon buď přátelských nebo aspoň ovládaných zemí? Po těch miliónech obětí, které SSSR celé to tažení proti nacismu stálo? Měl na to morální právo?

Podle mne nás RA ani neosvobozovala ani nedobývala, prostě přes nás táhla. Na Slovensku bylo několik nacistických divizí a v protektorátu měl Schörner snad až 1,5 miliónu vojáků – s těmi měl plány ještě K.H.Frank. RA se prostě nemohla zastavit na svých západních hranicích, ta musela tažení dotáhnout až do Německa, až do úplného zničení wehrmachtu a do její úplné kapitulace – podobně jako spojenci ze západu. To se nám nemusí líbit, ale nošením fialek jsme německé okupanty porazit nemohli. Což rozčilovalo Františka Moravce v Londýně, kam neustále docházela kritika z Moskvy, jak netečně český národ vede, spíš nevede, odboj proti okupantům (s výmluvami, že by to mělo za následek velké oběti – na to mohli Rusové jen uvádět, a také uváděli, milióny vlastních obětí). Naopak, protektorát za války pilně sloužil nacistům jako zbrojnice wehrmachtu, a dodavatel potravin.

A Slovensko – tot' kapitola sama pro sebe. Ve 42.roce dokonce natočili na Slovensku film, dlouhý dokument Od Tatier po Azovské more, o bojovém spojení Slováků s nacisty (jestlipak je tento film ještě někde uschován?).

Slovenská armáda táhla na východ proti Sovětskému svazu

Jak si asi velení RA mohlo vážit Čechů a Slováků? A co si o nás mysleli prostí vojáci? Když sem RA dospěla, tak tady skoro nic nebylo v ruinách (jako v jediné zemi střední Evropy), a neměli jsme statisíce obětí ze skutečného odboje, který by citelně poškozoval válečné úsilí nacistů. Prostě jsme většinou čekali, až porážku nacistů obstará někdo jiný, a někdo jiný bude krváčet. My už jsme prostě takoví. (Ale zas tolik se zato stydět nemusíme. Ono hrdinných odbojných národů bylo vlastně málo. To zhroucení Francouzů při německém vpádu bylo daleko ostudnější, a v kolika okupovaných zemích se mladí muži horlivě hlásili do jednotek SS – v Belgii, Holandsku, Dánsku, Norsku a samozřejmě v baltských zemích. Což o to – v západní Evropě se na to snaží alespoň zapomenout, ale v baltských minirepublikách si to teď manifestačně připomínají a domácím esesákům tam postavili pomníky!).

Estonští nacisté vzpomínají na padlé ze své SS divize

... pamětníci nad pomníkem estonských bojovníků SS oddílů

A ještě máme za zlé zlému Stalinovi, že po válce si celý východ Evropy zorganizoval po svém. Však za to národy SSSR tvrdě zaplatily milióny obětí. A posunul hranice na západ. Nic překvapujícího: západní mocnosti až do konce války neprojevily nejmenší zájem garantovat obnovené státy na východ od Německa. A F.D.R. (v Jaltě) jakož i W.Ch. (v Moskvě 1944) zřetelně ponechali Stalinovi ve vých. Evropě volnou ruku. Ostatně co měli dělat, když bylo jasné, že celým východem Evropy projde RA? A ještě mnoho let po válce jsme to zas tak za zlé Stalinovi neměli(!). Ono nám to na druhé straně zajišťovalo bezpečnost před německým revanšismem. Na to už si dnes nikdo nevzpomene. Nikdo už si nevzpomene ani na to, že poválečné obnovení Československa ani zdaleka nebylo samozřejmostí(!). **(Na tom legendárním círu papíru, na kterém si Churchill se Stalinem rozdělovali sféry vlivu, Československo nebylo vůbec uvedeno.** Přitom ten papír vypsál Churchill, Stalin ho jen odfajfkoval. A bylo! Ostatně s Benešem v Londýně málokdy kdo jednal. Byl víceméně na obtíž. S Churchilllem se B. setkal naposled v lednu 1944 a to v Egyptě, když se vracel z Ruska. A to zbývalo do konce války ještě skoro rok a půl a do otevření druhé fronty ještě

skoro půl roku. V té době už se nesetkali. A tak se vůbec nedivím Benešovi, když se při obnovení Československa opíral o Stalina. Soudobí nevzdělanci by se měli seznámit s tím, jak po celou válku Beneš těžce zápasil o od-uznání mnichovského diktátu a obnovení Československa v předválečných hranicích).

Stalin s Benešem po podpisu smlouvy o vzájemné spolupráci

Němečtí vysídlenci z východních území měli jen do roku 1948 od spojenců zakázáno zakládat organizace vysídlenců (Vertriebenen). Ale pak je hned zakládali a byli velice aktivní. A v r.1953 jim na velkém letním shromáždění Adenauer hlásal do mikrofonu, že je přesvědčen, že se navrátí a jejich území zase budou německá (následoval bouřlivý souhlas). Až v r.1970 Willy Brandt potvrdil, že Německo uznává hranici Odra – Nisa (což vyvolalo protestní demonstrace všelijakých landsmančaftů). A ještě v r. 1990 vykřičeli titíž Helmuta Kohla, když jim v projevu říkal, že východní hranice Německa je realitou, která se už nezmění (to všechno je filmově zdokumentováno). A jak se v tomhle matlal náš státní prezident V. Havel, to je kapitolou samou o sobě.

Stalinovi lze předhazovat mnohé, ale podle mne nejostudnější operací na „osvobozeném“ území byla intervence britských jednotek proti řeckým partyzánům. Churchilla tak rozčílila představa, že po odtahení Němců z Řecka by se vlády zmocnily levicové partyzánské síly, že neváhal poslat britskou divizi k intervenci do Řecka a na Štědrý den 1944 letěl dokonce celý rozčilený do Řecka (a to byla tehdy cesta přes Gibraltar na desítky hodin!), aby donutil své generály skutečně střílet do řeckých partyzánů (tedy v době, kdy spojenci dostávali v Ardenách silně na frak). A tak stříleli. A bylo mnoho mrtvých. Což pobouřilo i americké novináře. A Stalin dodržel ujednání – tedy to co odfajfkoval – a do této akce se nemíchal. Řečtí reakcionáři a domácí fašisté byli Churchillovi milejší. A tak vznikla v Řecku zdoluhavá občanská válka, která se pak vlekla roky.

Složitá byla za války situace v Jugoslávii – mnoho bojů, mnoho mrtvých, nicméně Tito uchránil po válce zemi před Stalinovým vlivem (a se Stalinem např. smluvně vyjednal průchod RA Jugoslávií).

Přes naši zemi nakonec přešla RA a dostali jsme se pod vliv Moskvy. Je pochopitelné, že

mnoho vojáků RA nebyli žádní fajnoví estéti. Ani to nebyli všechno Rusové. Škvorecký viděl „mongolčíky“. A tak tady možná někteří udělali i nějaké výtržnosti – nejspíš opilí. (Možná někde. Já strávil poslední měsíce protektorátu u tety v jednom středočeském městě, pamatuji se na rudoarmějce a tanky na náměstí, nějakou dobu tam pobýli, a nepamatuji se na nějaké problémy – a to teta a strejda měli kadeřnictví a holičství na náměstí. Ti by se určitě dozvěděli o všem – a nikdy se o ničem nezmnili. A to teta byla jó drbna. Vlastně jsem se nikdy v životě o nějakých excesech nedoslechl ani nedočel. Jen Procházka v Přestřelce uvádí, že někde na Moravě byl rudoarmějce obviněn ze znásilnění Moravanky a pak za trest zastřelen za úsvitu. Což pobouřilo místní vesničany. Samozřejmě nebylo populární tehdy o takových případech psát, ale nikdo ani dříve nemohl zabránit lidem o tom mluvit. Tohle propagandistické štvání proti rudoarmějcům vyhubřelo až teď – 70 let poté. Tak co si o tom má člověk myslet).

A tak je teď módou na rudoarmějce plivat. To je absolutně in (bože, jak hluboko jsme klesli). Mucha končí svůj válečný deník tím, že do Prahy vjely tanky RA. Pražané jásalí, dávali se s vojáky fotografovat, a nikdy nepochopili útrapy vojáků, kteří měli za sebou tisíce kilometrů krvavých bojů městy rozstřílenými na prach. A ty útrapy nechápe ani teď spousta našich lidí, zejména po všech těch současných goebbelsových propagandách. A mladí už vůbec ne.

A tak se před časem objevil zde na blogu podle mne jeden z nejhlupejších článků minulého roku o Rudé Armádě znásilňovatelce a zlodějce. To se to píšou hanobící články v pohodlí dobře zařízeného bytu 70 let poté! A v pohodlné lenošce se samozřejmě dá nejlépe porozumět tomu, co se dělo v dlouhých letech války a krátce po ní. Ale takhle hloupé články všelijakých vypatlců nejsou zcela ojedinělé. Říká dnes někomu něco to, že v SSSR bylo několik celých ročníků mužské populace (21 až 24) téměř beze zbytku vybito? A je bezpředmětné filosofovat o tom, do jaké míry Stalin a jeho tehdejší diktatura nesou vinu na tom, že těch obětí bylo tolik. Prostě těch obětí tolik bylo. Ostatně zatímco spojenci v západní Evropě měli před sebou nejvýše 90 německých divizí, tak Hitler do SSSR vrhnul mnoho set divizí – a v Rusku byla válka jiná, vyhlazovací. Takže i těch obětí bylo řádově více. (SSSR měl před válkou 175 mil. obyvatel, ztráty v bojích a na civilním obyvatelstvu dosáhly asi 27 mil. – tedy asi 15% populace. Ztráty Poláků, kterých bylo 34 mil., činily asi 9% obyvatelstva – sami Němci uvádějí, že pobili a povraždili na 3 mil. Poláků, to Stalin v Katyni byl jen troškař, nemám důvodů nevěřit Němcům, když uvádějí, že po vpádu do Polska začali systematicky vyvražďovat polskou inteligenci a vůbec „lepší lidi“, i v Protektorátu byli lidé v určitých profesích neustále nuceni prohlašovat: nejsem Polák, Cikán ani Žid, to byly prostě národnosti určené k vyhlazení, ztráty ostatních národů protihitlerovské koalice byly už podstatně nižší – většinou už jen zlomky procent. V protektorátu žilo 7,4 mil. Čechů – a jaké vlastně měli ztráty z titulu odboje za celou okupaci a kolik zlomků % to bylo?).

A nakonec tu RA ani dlouho nezůstala (žádná okupace se nekonala). Před koncem roku 1945 zemi opustila. Vše co se tady dělo potom, bylo prováděné domácími silami. Ostatně Američané odtáhli z jihozápadních Čech také až ke konci roku 45. A co dělali před tím? Chovali se oprskle jako v okupované zemi. Neuznávali čs. orgány, speciální komando US ARMY svévolně a drze vybralo a odvezlo bedny nacistických dokumentů z tzv. štěchovického úložiště, což vyvolalo ostrou reakci čs. vlády (něco pak po protestu naší vlády vrátili – až si to přebrali), suverénně odvezli z jednoho jihočeského kláštera umělecké cennosti, které nakradené tam nacisti shromáždili z celé Evropy. Na to si dnes žádný propagandista nevzpomene.

Americký důstojník rekvíruje nacisty nakradené umělecké předměty

A teď mě napadá: má Praha vůbec nějaký důstojný památník na paměť těch mnoha desítek tisíc padlých rudoarmějců při tažení Slovenskem, Moravou a Čechy? Když těch pár idiotů zhanobilo a posléze odstranilo ten tank na Smíchově? (Jako by záleželo na tom, jestli ten tank byl „pravý“. Bóže: takové námahy a nákladů jen proto, aby bylo plivnuto na památku miliónů obětí rudoarmějců). A jsou další idioti, kteří hanobí další pomníky. Ono se jedná jen o docela obyčejnou slušnost. Ale ta se od těch idiotů očekávat nedá.

Naštěstí v blízkém okresním městě velkou sochu rudoarmějce nikdo nezhanobil (zatím). Je otázkou, kdy všelijací ti profesoři Buznové z těch obskurních univerzit k tomu někoho svým štváním doženou.

Svým způsobem měl Stalin k tzv. svobodnému Západu nedůvěru oprávněně (nedůvěra byla oboustranná). Ta nedůvěra je oprávněná do dneška. Vlastně to trvá už celé století, že ruské území je neustále agresivně napadáno, nebo aspoň atakováno. Počínaje intervencí po bolševické revoluci, kdy na Rusko táhlo 16 intervenčních armád. Né, že by byli Rusové nějakí svatoušci. Ale přece jen kromě několika zásahů (namnoze brutálních) v zemích svého vlivu po roce 45 už prakticky žádné jiné agresivní války nevedli (s výjimkou snad Afganistánu – a to byl vlastně boj proti islamistům). Nebo zasahovali těsně za svými hranicemi ve prospěch přesahujícího ruského osídlení, které bylo nějak atakováno, když zůstalo nešikovně trčet za ruskými hranicemi po rozpadu SSSR. Rozhodně za sebou nenechali milióny mrtvých. A to na

rozdíl od jiných agresivních velmocí (USA, Británie, Francie, Belgie,...). Kolik jen ty vedly po roce 45 válek, a většinou tisíce kilometrů od svých území. Kolik ty organizovaly a financovaly pučů, rozvratů a kolik miliónů lidí při tom připravily o život. A kolik desítek až set tisíc životů vlastních vojáků na to jejich politici obětovali – samozřejmě politici vždy zůstanou v pohodlí doma! A dělají to dodnes. Jak by bylo možno těmto velmocím důvěřovat? Co se jen naslibovaly po roce 1990?

Ale ony ty imperialistické mocnosti na to byly zvyklé po staletí. Kolik imperialistických válek vedly jen v 19.století: Američané se Španěly na Kubě a na Filipínách, Britové v Číně a v Indii (když potlačovali povstání 1857, tak britští vojáci vzbouřence po tisících čtvrtili, prostřelovali z děl, nabodávali na kůl a mučili - vybíjeli celé vesnice, aby potrestali vzpouru proti Britům - proto jsou také Britové těmi nejpovolanějšími specialisty pro výcvik kyjevských gardistů a podobných banditů), dále v Egyptě, na Krymu vedli Krymskou válku, v Súdánu i jinde v Africe, v jižní Africe s holandskými Búry, atd. Pokud možno na územích tisíce kilometrů vzdálených, kde neměli vůbec co pohledávat. Však také až do Velké války česká populace nebyla vůbec anglofilní. Pro ni byli Britové horšími imperialisty než vídeňská monarchie.

Jenomže co teď západním imperialistickým mocnostem zbývá? Když Vznešený boj proti Východu byl nad síly pana Hitlera. Kdo se má ujmout tohoto Svatého Dějinného Poslání?

